

Scénář - Věra Pitelková

Moje krédo bylo práce, práce, mně postavila na nohy práce. Celej život jsem dělala.

Paní Pitelková se narodila v roce 1932 do chudé rodiny na Neveklovsku. Rodiče museli pracovat celý den a jí s bratrem vychovala babička. Ona sama byla už od mala zvyklá na těžkou práci. Často pomáhala tatínkovi, třeba při stavbě jejich nového domu.

Tenkrát táta musel si nalámat kámen, aby měl na stavbu. Já jsem jako šestiletá holka mu nosila vodu z rybníka, aby si udělal maltu na tvárnice. Táta vždycky, když jsem mu tam nosila vodu říkal, bude barák tvůj, tak musíš.

Když se pak do nového domu v Chlebích nastěhovali, měli velkou radost, tu ale po čtvrt roce překazila válka. Na Neveklovsku totiž roku 1942 vznikl výcvikový prostor. Sloužil elitním bojovým jednotkám a stal se největším v Evropě.

Tenkrát chodilo procesí, jak se říká, šest chlapů a oceňovali domy a řekli, že se musíme vystěhovat, že tady bude cvičiště. Oni nás tenkrát Němci i stěhovali s těma vojenskejma autama a zvířata jsme si mohli vzít, tenkrát moc toho nábytku nebylo, byla skříň, stůl a postel.

Paní Pitelkovou a její rodinu nacisté vystěhovali do chaty v Krhanicích, která patřila hodným lékařům z Prahy. Jezdili tam na víkend a brávali s sebou svou dceru Aničku.

Oni chtěli, abych já, když si s ní budu hrát, tak abych byla zdravá, tak mě vzali do Prahy, tam mě prohlíželi, všechno vyšetřili a mohla sem si s Aničkou hrát.

Mezitím co žila paní Pitelková s rodinou v chatě v Krhanicích, na cvičišti nacisté použili jejich dům jako terč. Proto se neměli po konci války v roce 1945 kam vrátit.

Tak nás táta tenkrát vzal, bráchu a mě. A představte si, když to táta viděl, jak to ty Němci rozstříleli, tak jsme tam všichni u toho plakali. Pak začal pít, rodina se nám rozbila, bylo to vošklivý.

I přes všechny těžkosti, které jí život přinesl, se vdala a založila rodinu. Se svým mužem a synem se přestěhovali do Krusičan, kde žije dodnes.

No – život. Ne, že by byl růžovej, taky byl někdy černej. Ale že jako zaplat' pánbůh.

